

XX

LÜBECKI EESTI GÜMNAASIUMI 3. LENNU 5. AASTAPÄEVAKS.

Tol korral sain ma klassilt selle juhatajana kauni aadressi, millele on alla kirjutanud 18 abiturienti. See aadress on mul praegu laual „lahti“, ja ta toob mu vaimusilma ette kõik need noored „lendajad“ alates esimesest allakirjutajast, joulisest Leo Puuritsast ning lõpetades vaiksevoitu tagasihoidliku viimase allakirjutajaga - F. Promm'i omaga.

Kus viibite teie kõik praegu mu armsad kasvandikud? Kuidas käib teie käsi? Millised mälestused pusivad veel teie tollest pagulasgümnaasiumist, milles veetsite oma kaunimad noorusepäevad, saades euroopaliku hariduse eesti keeles ja eesti meeles? Need oleksid küsimused, mis mind kui teie „kaasabiturienti“ toeliselt huvitavad.

L.E.G. oli võitluskool, rohkem kui seda olid ja on pärimaalaste omad, ükskõik kus kohas. Võitluse mõiste tuli õpetajatel selgitada ja laiendada nii otseses, füüsilises kui ka vaimses mõttes. Rõhutada tuli eriti võitluse tarvet vabaduse, ideaalide tõekspidamise eest. Õpetus Euroopa koolides pidi olema uhtlasi ka kasvatav. Iga õppeaine pakub selleks häid võimalusi igas tunnis, olenevalt õpetaja isikust. Igalpool aga, nagu kogemused näitavad, pole seemitte nii.

Ka L.E.G. õpetajate toas käis võitlus. Seda pedagoogiliste põhimõtete, kooli sihtide, iga kasvandiku j.m. pärast. Igauks kaitses oma väiteid nii nagu temperament lubas: ühed tuliselt, teised rahulikult, kolmandad kulmalt-ükskõikseltsõna võttes. Oli ka neid, kes diplomaatlikult vaikisid teatud küsimuste arutlemisel. Mäletan, nii mõnigi kord oli suda raske, kui ped. nõukogu rohkem vastu tuli välistele surveavaldustele lastevanemate kärsitust ringkonnast, kui seda kooli tõelised põhimõtted lubasid. Oli ju otsustajaks õppenõukogus mõtete lahkumineku puhul hääle enamus - minu vaendumuste järele see kõige kahtlasem tee tõtt tabada. Õppenõukogu ruumis, nagu selgus, olid ka seintel omad kõrvid, vist ikka õpilaste huvides.

Nii töötasime ja puudsime meie, õpetajad, teile pakkuda seda, mida nimetatakse hariduseks. Koos teadmiste ja oskustega ka kasvatust. Kõik see moodustab aga ainul teatud miinimumi, mille alusel igauks end edasi arendab, sest inimene õpib, nii kaua kui elab. Kasvatusteline kulg, mida puudsime rõhutada, jäi kull paljude juures tagajärgede suhtes kahtlaseks, sest umbruskond, laagri elu, oli kõike muud, kuid mitte sobiv eeskujuks noortele. Tõsi kull, pidudel ja paraadidel paistis asi kõigiti korras olevat. Kuid välimus peatab ju nii sagedasti. Trööstisime end sellega, et elukool, olgugi karm, täiendust annab ja teile, mu noored sõbrad, armuline on.

Kool on igavene - õpilane ja õpetaja aga ajutine. Kooli väljakujunenud õilsate sihtide ning traditsioonide teostajaks ja kandjateks aga on õpetajad. Nuud kus 5 aastat on sellest möödunud, oleme targemaks saanud ja mõistame paremini hinnata seda, mis L.E.G. meile puudis pakkudakui lastele. Ka juhtus,

kus mõned meist koolis pidid raskusi ja isegi pettumusi taluma, nuud selgub, et sellel kõigel oma otstarve oli - kõik siiski kasuks on tulnud.

Kõik tahavad saada ja olla õnnelikud. Igaühel omad maitset on, omad vaated ja rahuldusmõõt õnnele.

Õnne ideaale puudis L.E.G. selgitada noortele euroopa kultuuri taustal rahvuslikus vaimus. Ja ma usun, et too kulvas ajata olnud 3. lennule. Ei too õnne inimesele mitte ainult leib, kui kõige materialistliku symbol, vaid aukohal asugu samuti vaimsetening moraalsete ja religioossete väärtuste altarid. "Inimene ei ela mitte ainult leivast". See vaimne idealistlik osa, eriti haritud inimese iseloomulik raudvara, olgu domineeriv. Seale põhjal loodud ideaalid on väärt, et nende eest võideldakse, ka surrakse. Sarnane võitlus toob rahuldust, teeb õnnelikuks- võitlus ideaalide nimel.

Aga, majanduslikud väärtused? Haljas oks? Kas see polegi ideaal? Paljudele - jaa. Aga, kas sellest piisab teile? Rahuldab täiesti? Sarnane "haljas oks", puht materialistlik, väikekodanlik ideaal, on kaldpind alla, lapse ideaal. Sarnast asja ei taotlenud mitte Eesti Gümnaasium ei Lubeckis, ega Lingenis, ei Stoltzenhaus, Göttingenis ega mujal eesti koolides. Raske on olla või tunda end õnnelikuna õnnetute hulgas. Inimene on uhiskondlik olevus. Uhiskond, rahvas, on meid sündimisest kandnud ja juba sellepärast on meie kohus olla ka uhiskondline loom "zoopolitikon", nagu väljendab seda Aristoteles.

Jah, vanemaks saades, võivad meie õnne-elementid muutuda eaga, siin võivad tekkida lungad, kriisid - nii loomulikult arenevale inimlapsele. Neist kriisidest aitavad meid üle selginud sihid silmade ees - ideaalid. Mälestades neid aegu 5 aastat tagasi L.E.G.-is, elustagem enestes neid uhiskondlis-poliitilisi sihte, mida puuti silmade ette seadida, manitsedes neile truuks jääda ja nimetades neid kokkuvõetult nimega: VABA EESTI.

Kooli sooviks oli saates teid eluteele: olge tungaldeks ja haputaagnaks. Uskuge, aktiivne idealism annab teile pusiva õnnepatsiteedi, pakub troosti ja rahuldust, muutudes nõnda jõuallikaks sihikindlas võitluses, mitte ainult oma ideaalide, kui niisuguste eest, vaid ka materiaalsete huvete taotlemisel..

Torontos, Jaanikuul 1952.

A. Raudsepp

VIIS AASTAT ON MÖÖDAS ...

Meie uhised koolipäevad Lubeckis lõppesid sel novembripäeval, kui hoidsime käes lõputunnistust, ning saatus meid laiali viis erinevatele mandreile, et rajada oma elu.

Enamik meist kaotas sidemed kaaskõilistlastega, kuid palju jäi: jäi mälestus neist uhistest koolipäevadest, jagatud raskusist ja rõõmudest, lootusist ja saavutusist. Ükskõik, kus keegi meist viibib, tunneme, et oleme üks pere.

Kaasvilistlase L. Puuritsa ulesandeks jäi tookord meie lennu kokkutuleku korraldamine 23. juunil 1952. Kahjuks ei ole see meie oludes praktiliselt läbiviidav, sellepärast täitku see väike uhisuritus seda ulesannet, et anda meile informatsiooni laiali paisatud õpetajate ja õpilaste tegevusest ja asukohtadest. Selle uhisurituse läbiviimise eest võlgname tänu kaasvilistlase L. Puuritsale, kes temale usaldatud ulesande on täitnud hästi. Loodan, et uhinete kõik minuga, paludes teda meie järgmise kokkutuleku uritajaks.

Viis aastat on möödunud ja sugava tänutundega mõtleme kõik sel päeval oma armsaile õpetajatele, kes paguluses on toonud sellise panuse meie noorde hariduse täiendamiseks.

Mälestame sugavas leinas manalasse varisenud armsat õpetajat Aleksander Alverit. Meie kaastunne lesele ja pojale.

Tema kulv kasvab tema õpilaste hinges mõistvaks ja tundvaks arusaamiseks heast ja kurjast ning elab edasi, kuigi kulvajad ennast ei ole enam. Ta vaim rändab koos meiega, taas jälle vabale kodumaale.

Peame alal hoidma uhtekuuluvustunnet, lootes, et kõik õpetajad ja kaasvilistlased võime taas kohtuda, oma järgmisel kokkutulekul, kuid siis juba kodus, meie VABAS EESTIS.

Aime Mägiste-Eltram

Härra E. Jarlo, 404 Brandywine Ave,
Schenectady, N.Y. U.S.A.

Härra A. Raudsepp, 15 Mountjoy Ave,
Toronto, Ont., Canada

Proua M. Koppel, P.O. Box 217
Lenox Hill Station, N.Y. 21
N.Y. U.S.A.

Kallid õpetajad, kaasvilistlased.

Enne, kui asun kirjeldama iga üksiku kaasvilistlase elukäiku, pean kõigile asjaosalistele meelde tuletama, sarnast kohustust ma siiski enda peale kunagi võtnud pole, et pean kokkukutsumise asemel aastapäevaks välja andma kirjaliku teose. Kahju, et seda tolmkorral ette ei nähtud, kindlasti oleks siis mõni kõvem kirjamees selleks valitud. Teie kõik peaksite mäletama kui hästi ma eesti keelt oskasin, ikka iga teine sõna emakeeles - kusakilt Lõuna - Eestist ja mida veel proua M. Koppel sellest arvas.

Olen puudnud igas kaasvilistlase kirjas edasi anda seda, mida on keegi utelda tahtnud, kuigi lühemal kujul.

Leo

-4-

Thomas K. Aalund, 8776 94th St.
Woodhaven 21, N.Y. U.S.A.

"Tempora muntantur, et nos mutamur in illis." - Nii mitmedki on vahepeal abiellunud ja elukäigu kindlamatesse radadesse asetanud. Önn ja paremad soovid nendega. Mis puutub minusse, siis olen edasi muredeta poissmees. Pärast gümna lõpetamist tegelesin tehniliste teadmiste täiendamisega elektroon-tehnika alal ja kogemuste hankimisega inglise keele osas, et igati ennast ette valmistada emigratsiooniks. Peale väikseid sekeldusi tervislikkudel põhjustel õnnestus väljarändamine. Jõudsin USA-sse 25.11.50.

Sain tööle oma lemmikalale, elektrotehnika, "Mergenthaler Linotype Co" juurde. Töötan praegu samal kohal ja olen juba kena summa raha säästnud. Eeloleval sugisel lähen "Brooklyn Politehnio Institut"i.

Tahan näha, et meie klassivennad-öed tuleksid kokku, kus see vähegi võimalik oleks. Loodan, et see teoks saab Rootsis ja USA-Canada ulatuses. Kavatsen Kanadat külastada puhkuse ajal, et kohata vanu kaaslasi L.E.G-i päevilt. Oman auto, nagu see igale ameeriklasele omane.

Parimate tervitustega kõigile kaasvõitlejaile.

Thomas

Gloria Lootsma, Junkergat. 20-1tr. c/o Feige
Aspudden, Stockholm/ Sweden.

Armsad kaasvõitlejad, mul pole teile suuri ullatusi valmistada. Olen ikka sama Glori, keda tundma õppisite. Kõrge lend on veel tegemata. Nagu näete, nimi muutmata, kihlasõrmus puudub ja asukohaks Rootsi. Olen juba neli aastat kuulsat "skati" maksnud ja mõnedki saladused keemiast tuttavaks saanud.

Minevikuks on olnud töö, olevikuks on töö ja ega tulevikuski midagi paremat loota pole. Raske on ette ennustada, millal tuul mu purjeid paisutama hakkab, et teekonda alata Kanada suunas.

Arvan, et pole palju, kui igal aastal annaksime välja ühise bulletääni. Siis on kindel, et loodud sõprus ei kustu ja ühised mälestused vabalt edasi elavad.

Olge tervitatud kõik klassiöed-vennad.

Gloria

Ants Lall, Hovmästarväg 18-2 c/o Liivak
Enskede / Sweden.

Aeg on nii kiiresti möödunud, et ei tahaks uskudagi, kas tõesti viis aastat on minevikku kirjutatud.

Ei oska omast lähemast minevikust midagi ilusamat esile tuua, kui koolipäevad L.E.G-ist ja tudengipölv Balti Ülikoolis, kuigi viimast ei saa aastatega mööta.

Sain varakult jalgadelt Saksamaa tolmu. Täis optimismi ja nooruse jõudu tulid Rootsi 1948. aasta suvel. Igapäevase töö kõrvalt löin kaasa kõigile seltskondlikele uritustele ja praegu kannan auväärseid Korp. Frat. Vironia värve.

Kui paljud koolivennad juba L.E.G-mi päevil kandsid sõjast kaasavöetud valujälgi oma laupadel, siis nuud mõistan minagi

nende tähendust rohkem kui taamal. Kannatan omapärase haiguse all, mis kullaltki palju valu mu ellu on toonud. Olen jätnud huvasti spordi ja teiste lõbustustega.

Jätkan õpinguid ehitustehnika korrespondents instituudi kaudu, mis on kullaltki aeganõudev. Saan inseneri tiitli, ehkki tal on natukene teine mõiste, kui ulikooli lõpetanul.

Saagu teoks me kokkutulek, kuigi kitsamas mõttes - kes Rootsis, kes Kanadas.

Parimate tervitustega juubelipäeva puhul.

Ants

Aime Mägist-Ellram, 4855 Queen Mary Rd. Apt. 7
Montreal / Que., Canada.

Pärast gümnaasiumi lõpetamist siirdusin Balti Ulikooli arstiteadust õppima. Väljapandamine, paratamatu nähe kõigile d.p.de-le, katkestas mu õpingud ulikoolis ja 15. märtsil 1949 võisin astuda Kanada pinnale. Et olin alla kirjutanud n.n. "domestikute skeemile", siis pidin esimese aasta mööda saatma majateenijana. Jäin peatuma Montreali, kuna mu sugulased elavad siin või vahetus läheduses.

18. märtsil 1951 abiellusin Nils Ellramiga, keda tundma õppisin Balti Ulikoolis, kus ta õppis ehitustehnikat. Tema oli vaehepeal emigreerunud U.S.A-sse ja teenib praegu sõjaväes, olles jälle tagasi Saksamaal. Ootan viisat, et taas umber asuda - seekord U.S.A-sse.

Aime

Cpl. Hillar Kaasik U.S. 51081901 297 E.A.B. "HQ" Co. A.P.O.
949. c/o P.M. Seattle, Wash., U.S.A.

Paistab, et nuud hakkab midagi teoks saama ja ka mina pean enesest mõned reed kirjutama.

Jah - teie kõik mäletate gümna lõpp-päevi, kui dir. Parlo kuis klassilt, kes tahab edasi minna S.U-sse ja imelikul kombel tuli välja, et peaaegu kõik. Siis juhtus ka naljakas lugu nimele ulesandmisel. Dir. Parlo ütles: "Noh, nalja kah ei maksa teha." Ja teate kelle nime juures? Muidugi Kaasiku juures. Ma ei tea, kas see oli juhus, (kuid teie vast mäletate mu "kuldset edasijõudmist" Hannau Gümnaasiumi kaudu). Häakene kull, mulle teeb see alati nalja, kui mõtlen tagasi, aga ega ma nalja siiski enam teinud pole. Igal asjal tõsi taga.

9. juunil 1950 jõudsin U.S.A-sse. Töötasin tehnilise joonestajana ja uritasin ulikooli pääsemist. Selleasemel, et ulikooli pääseda, sain hästi sõbralikult "patriootse" erakirja Ameerika Presidendilt, mis algas sõnadega "Greetings" - ja nii leidsin end äkki Missouri osariigis noorte aega teenimas. Nalja kah ei maksa teha ja nii nuud olen päris korralik sõdur. Kuulun inseneri väeossa lennuväe juures, kannan allohvitseri tunnuseid ja viskan paberile igasuguseid militaristlikke konstruktsioone. USA on "from coast to coast" korralikult läbi käidud. Kulastasin ka kallist koolivõlga Vilmaris Californias olles. Jah, ja nuud olen otsaga Alaskas. Jäakarused pole veel näinud, aga eskimotega saab hästi läbi.

loodan, et vabanen sõjaväest jaanuariks 1953 ja kui siis
burestub, lähen ul ikooli. Sõjaväkke minek rikkus stipendiumi
kasutamise ära, mille siiski sain, kuid hilinemisega.

Olgu kõik kaasvõitlejad ja õpetajad tervitatud Alaska rada-
delt.

Hillar

Mart Pedel, 241 Munro St., Port Arthur,
Ont. / Canada.

Olen üks nendest "Westward Ho." meestest, kes õnne puudis
leida tollelt vaikselt saarelt. Veetsin pea-aegu neli aastat
Inglismaal laagreid mööda kolistades ja tinti solkides. Olin
valgekrae-meheks. Sõbra soovitusel ja toetusel tulin üle suu-
re lombi läinud aasta oktoobris. Raha ja töökoha puudusel asu-
sin siin pagaripoissi mängima. Praegusel momendil vaevlen "lais-
kuse haigusega" haiglas. Kavatsen Torontosse asuda. Port-Ar-
thur muidu kena linn, aga kipub natukene väikeseks jääma.

Kui keegi on rohkem minust huvitatud, vastan igale kirjale,
niikauaks huvasti.

Mart

Magnus E. Pihlamäe, Learoyd Rd., Acacia Ridge,
Brisbane / Q'ld, Australia.

Jätsin arstiteaduse kus seda ja teist ja alustasin teekonda
lõunapoolkerale 2.7.49. Austraaliasse jõudsin 28.11.49. Teel
olles õppisin Itaaliat päris põhjalikult tundma, kuna suurem
osa aega kuluski seal viibimiseks.

Ei ole midagi väga põnevat sellelt mandrilt kirjutada. Eks
fuusiline töö ole igalpool uhesugune, võtted samad, olgu kirves-
labidas kus-tahes tehtud. Olen siin töötanud cow-boy na, kau-
gel tsivilisatsioonist, kelnerina sunnitusabi haiglas, kanali-
satsiooni töölisena poris sumades ja puusepana Austraalia raud-
teele vaguneid ehitades. Cow-boy ja kanalisatsiooni-töölise
ameti mahajätmine maksis mulle kaheksa ja pool kuud rohkem le-
pingu aega endise kahe aasta asemel.

Otsin poolteist aakrit maad Brisbane linna ligidale, et
kord maja oleks kuhugi ehitada. Niikaua kui olen poissmees,
pole asjaga kiiret. Õppimine on kaunis tagaplaanile jäänud,
vähemalt arstiteaduse osas. Tegin algust "Structural Enginee-
ring uga", mida saab töö kõrvalt õppida, ei maksa nii palju ja
pole tarvis loenguid kuulata, nagu seda arstiteadus nõuab.

Kui kord teoks saab L.E.G.-mi bulletään, siis loodan, et saan
kaasvõitlejatega uhenduse jalule ja kaob üksilduse tunne, nii-
kauaks kõike head.

Maki

Felix Prommi, Mills St., Warners Bay N.S.W.
Australia.

Puudub lähem informatsioon. Kullap ta peab kangurutele jah-
ti ja ehitab vabal ajal raadioid.

Harry Rammus, 3784 Colonial Ave., Montreal
Quebec / Canada.

Nagu mõned klassikaaslased mäletavad, sõitsin Lubecki laulukooriga juunis 1948 Stockholmi laulupeole. Mingist kiusatusest aetuna jäin tagasihimneku asemel Rootsi. Kuu aega hiljem lahkusin sealtki, asusin "Vikingina" ookeani uletama, et kiiremalt pääseda dollarite jahile.

Uletulek toimus 60 tonnilises kalalaevas, mille aeglusest tingituna sõit venis kaunis pikaks. Augusti lõpuks olin Halifaxis, kuid ilma viisata maale tulek läks mulle maksma kaks kuud kinnipidamist emigratsiooni asutustes.

Õppisin ära niisugused komplitsceritud ametid, nagu majade lammutamine, autode puhastamine jne.

Oktoobris 1949 asusin Montreali, kus töötasin aasta aega haiglas laboratooriumis assistendina. Majanduslikult vähe kindlamale alusele jõudnud astusin Mc Gilli Ulikooli, et arstiteaduse õpinguid jätkata. Viimases olen käinud kaks aastat.

Lõpuks mainiksin ainult, et vahepealsed eluviperused pole mingit varju heitnud mu optimistlikule meelelaadile, mida samuti kõikidelt teistelt eeldaksin kuulda.

Harry

Eti Ruut, 87 East 12th Ave.,
Columbus, Ohio, U.S.A.

Kallid kaasvõitlejad volitasid mind uheks lennu kokkukutsujaks, nuud on see aeg käes tegutsemiseks. Ja mida ma suudaks selleks ära teha? Olevik ei ole meile suuri võimalusi andnud. Ainuke uritus, mis kõiki haaraks, on uhise bulletääni väljaandmine. Sellega hoiame alles uhenduse ja anname nendele vaimset jõudu, kes on kahtlema löönud me ilusates sihtides. Loodan, et need, kellel selleks on võimalus, tulevad kokku ja puhitsevad väarikalt me juubelipäeva.

Omast elukäigust võiksin nii palju öelda, et olen truuks jäänud koolipingile. Mulle on ta isegi hakanud niipalju meeldima, et otsustasin oma elukutsegi koolipingiga siduda. Sain stipendiumi USA-sse Columbase Ulikooli juurde Balti Ulikooli sulgemisega. Jätsin alatud rohuteaduse ja puhenduspedaagoo-
giale, käbi ei saa ju kukkuda kannust kaugele. Praegu käin koolis oma kulu ja kirjadega, kuna stipendiumi ei anta mitmeks aastaks. Kui kõik hästi läheb, lõpetan oma õpingud tuleva aasta märtsis. Selle siin veedetud aja jooksul olen õppinud tunda kauniat palju siinseid noori, kuigi me vaated sageli erinevad, ei tunne ma end enam sugugi üksinda selles suures haridus-
setemplis. Kui kord see päev on käes, on kindlasti kahju siit lahkuda.

Sõidan vaheajaks New-Yorki, et olla kodus, teenida dollareid õpingute jätkamiseks ja kohata kaasmaalasi.

Läkitan teele paremad soovid ja tervitused me juubelipäeva puhul kõigile kaasvõitlejaile ja armsaile õpetajaile. Eti

Olev Timma, 23 Tentercraft St.,
Lincoln / England.

Olen üks nendest, kes suures vaimustuses või kartuses tulevase sõja pärast kohe esimesel võimalusel peale kooli lõppu

Inglismaale pöörutas. Töötasin kokana kuni 51. aasta alguseni. Minu koka karjäär sai alguse heast tuletegemise oskusest. Olles kokaks, pidin sageli asukohta muutama, ning nii rännates ja inimestel endast mööduda lastes, tegin oma elu riskantsema tehingu - võtsin naise, et elu oleks kodusem. Abiellusin 23. nov. 1950. a. iirlannaga. Ta nimeks on Maureen. Lapsi meil pole.

Töötan vabrikus, mis on palju tasuvam kui koka amet. Eks sedagi nii kauaks, kui saab otsad Kanada poole pööratud. Loodan Inglismaalt lahkuda 25. sept. 1952. Mida ma Kanadas tege- ma hakkab, on lahtine, kuid olen kõigeks valmis.

Mis puutub õpingute jätkamisse, siis tegin sellega algust 1948. a., kuid pidin hiljem pooleli jätma kehvade majutustingi- muste tõttu. Praegu tegelen akordeoni mängimisega ja fotograa- fiaga.

Parimad tervitused teile kõigile.

Olev, Maureen

Astrid Timpka, c/o Otsasson, Romensvagen 33-1 Johanneshov
Stockholm / Sweden.

Imelik, kui mõelda, meenub kõik nii selgesti, nagu oleks see eile olnud, kus jätsime huvasti L.E.G-iga. Viis aastat on kir- jutatud ajaloo raamatusse.

Mul pole tõesti endast midagi erilist mainida. Töötasin al- gul haiglas, nüüd kindlustus seltsis, mis tegeleb ainult pensi- oniga. Olen oma tööga väga rahul, rahuldav palk ja haruldased töökaaslased. Olen ka korduvalt plaanitsenud oma pooleli jää- nud õpinguid jätkata, kuid igasugustel põhjustel pole see või- malik olnud. Olen osa võtnud mitmetest kursustest, mis olid tarvilikud enese täiendamise mõttes. Kannan edasi Saksamaal alatud laulukoori kultust.

Ma arvan, et sidepidamine oleks kõige kindlam, kui igauks puuaks Leo'ga ühendust hoida.

Soovin kõikidele kaasvõitlejaile sitkust ja jõudu edaspi- diseks eluks. Loodan, et kõik ennast elus hästi läbi löövad, meenutades neid karastavaid aastaid Saksamaal.

Sudamlikud tervitused kõigile kaasvõitlejaile ja ka nende perekondadele, kes on abielus.

Asti

Endel Tõnissoo, 15. Marten Rd. Bulwark,
Chepstow / Mon. England.

On jätnud kirjad vastamata. Arvatavasti viibib sanatoori- umis. Kes soovivad ühendusse astuda, paluksin pöörduda Umb- saar'e või Timma poole.

Ants Umb Saar, Staveley Miner's Hostel, Brimington,
NR. Chesterfield, England.

Olen juba üle nelja aasta Inglismaal viibinud ja selle aja jooksul kullaltki hästi selle maa oludega ning kommetega har- junud, et ei tunnegi end enam võõrana.

Kui Inglismaale tulim, alustasin tööd köögis ja kuna mul köögi tööst varemalt väga vähe aimu oli, siis arvati, et tald- rikute ja pannide pesemine ei tohiks olla liiga intelligentne minusuguse jaoks. Nagu näete, algus polnud just väga roosiline.

Praegu töotan kokana uhes söekaevurite hostelis. Olen oma eluga momendil rahul ja kui Inglismaal vähe rohkem päikesepaistat oleks ning mitte nii palju inimesi, siis võiksin plaane teha siia elama jäämiseks, praegu aga teen plaane väljarändamiseks.

Vaba aja puhendan peamiselt raamatutele, kuna teist võimalust pole enese edasi arendamiseks. Eriti huvitavad mind filosoofilised ja psühholoogilised raamatud. On hea, kui oskad inimestest aru saada ka siis, kui nad ennast ebaselgelt väljendavad.

Kuigi minust kirjutati L.E.G-i lõpetamise puhul, et olla kaatsenud abielluda, siis see plaan on tänaseni täitmata ja kui järgmise viie aasta jooksul seda tempu ei tee, siis võib-olla on mul kullaltki aru peas, et sõrased rumalusest niipeagi midagi välja ei tule.

Paremate tervitustega.

Ants

Lembit Urgard, Baldersvägen 32
Gislaved / Sweden.

Pärast Balti Ulikooli sulgemist asusin Hamburgi Zoo laagrisse, kus töötasin rätsepana. Katsusin õnne USA-sse pääseda, kuid maandusin hoopis "Allgemeine Krankenhaus" Harburgis lahtise tbc-ga.

6. sept. 1951 jõudsin Rootsi. Peatusin Hessleby sanatooriumis kuni 3. märtsini 52. Praegu töotan rätsepa-töölisena.

Tehtud töö: ära muretse, lase saatusel mängida. Saavutused: kuunilisus. Olevik: absoluutne vegetatsioon. Tuleviku plaanid: ei julge teha. Perekonnaseis: endine.

Palju jõudu ja edu.

Lembit

Maia Vaino, 4087 Madison Ave.,--
Montreal 28 Que. Canada.

On möödunud kolm aastat ja viis kuud, ajast mil lahkusin Euroopast. See aeg on möödunud nii kiiresti, nagu oleksin eile Kanada pinnale astunud.

Esimene aasta möödus "domestikuna". Mitte just kiita elukutse. Pärast seda, kui lepinguaasta oli täidetud, asusin tööle "Sun Life Assurance Co" büroosse. Olen töötanud samas asutuses üle kahe aasta.

Pean tunnistama, et kanadalaste vaated ja töökspidamised minu omadest sageli erinevad. Aga nagu öeldakse, inimene harjub kõigega ja usun, et see vana tõde on ehk kehtiv ka meie kohta ning aastate möödudes ei pane enam pahakski ameeriklaste vabu kombeid, kuigi omaks neid võtta kunagi ei saa, sest olen veendunud - eurooplane ei saa iialgi hakata ameeriklase moodi mõtlema.

Maia

Bill V. Varend, Phi Kappa Sigma, 1756 Euclid Ave.,
Berkeley 9, Calif., U.S.A.

Olen üks nendest õnnelikkudest, kes sai stipendiumi. Vahetasin keemia-teaduskonna aatoni lõhkumise vastu, nuud pole kerge sumada kõrges matemaatikas, füüsikas ja keemias,

aga peab, muidu ei saa kaotatud aega tasa teha .

California oma loodusliku iluga sageli kisub õppetööst kõrvale . Pole midagi parata, tudeng jääb tudengiks . Koos kevadega ärkab temagi boheemlase unest . Kaks semestrit olen olnud California Besti Uliõpilaskonna esimeheks . Hoian kõrgel Korp. Frat. "Ucuensise" värvidel au ja lahkel käel jagan ameeriklastelegi õpetusi oma elukogemuste alusel .

Peaaegu siiski kurvastusega tõsiasi, et teatavaks võtma - mu ilus tudengipöli hakkab lõppema lähema kuuaja jooksul, kuigi olen seda puudnud pikendada . Mida edaspidi tegema hakkan, pole veel otsustatud : ei tea, kas see minu otsustada ongi . Pole võimalu, et juba homme postimees toob Trumani tervitused ja hinnates mu patriootlikku vaimu, mu ulalpidamise enda hooleks võtab. Lootuseks või lohutuseks on ainult see, et saan ehk rivitrilli asemel kuhugi astõmit purustama .

Paremate tervitustega

Bill

Leonhard Puurits, c/o Can. Gen. Elec. Co., Ltd. Eng.,
830 Lansdowne Ave., Toronto/Ont.

Jätsin oma eluloo viimaseks, et sellega siduda mõtteid, mis kõiki meid haaraks .

Oma käekäigust vast niipalju, et USA asemel jõudsin 21. juunil 1950 Canadasse. Sõduritele olid tolkorral USA ukseid suletud, vaatamata igasugustele garantiidele . Esimene aasta möödus Canadas lepingut täites raudteel . Vibutasin labidat ja lugesin päevi, mil pääsen tagasi tsivilisatsiooni hülka. Lepingu viimased kuud veetsin Toronto umbruses, olles nn. "timekeeperiks" ja ärijuhiks töökohal .

Läinud aasta augustist alates olen C.G.E. teenistuses konstruktöörina, kuhu pääsesin tänu Saksamaal omatud teadmistele ja siinsetele soovitudele. Ega algul väga kerge just poind, uued võtted, teine süsteem ja mis kõige hullem - olin kogu aja end hoidnud elektrist auväärses kauguses . Eeloleval talvel lähen company kulu ja kirjadega mingisugustele valgustustehnikute kursustele .

Oli kavas välja anda lennu uhiine pilt . Olen nõus seda ulesannet oma peale võtma, ainult eeldusel, et kõik oma pildid saadavad. Oleks soovitatav, et näo suurus oleks umbes 1 cm². Ajaks võiks olla, kas jõulud või järgmine 23. juuni 53. Mis puutub järgmisse bulletääni, siis loodan, et seda teeksid kaasvillistlased, kellel libedam sulg .

Olen uhendusse astunud teiste L.E.G-i lendude esindajatega ja nad pooldavad uhiise bulletääni väljaandmist . Paluksin seisukohta võtta, uhtlasi ka järgmise kokkutuleku suhtes .

Kallid kaasvillistlased, hõdke kõrgel vaimuvalguse tõrvikut, näidake teed nendelegi, kes paguluse raskustes on õige kaotanud.

Soovin kõigile väsimatut sitkust ja raudset tahet edaspidiseks võitluseks, ainult siis suudame täita kohustused, mida meilt kannatav kodumaa nõuab .

Jõudu ja julgust tegudeks .

Leo

Avaldan tänu terve lennu nimel pastor O. Pellole abi-kaasaga ja preili A. Kall'ile, kellele lahkel kaasabil on teoks saanud Käesolev bulletään .

Leo Puurits